

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Levné potraviny s.r.o.**, IČO: 27651878,
sídlem K Říčanům 375, 103 00 Praha 10 - Kolovraty,
zastoupený JUDr. Pavlem Brachem, advokátem,
sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha 4 - Chodov,
proti
žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**,
sídlem Květná 15, 603 00 Brno 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2016, č. j. SZPI/AG589-25/2015,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2016, č. j. SZPI/AG589-25/2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 12. 2015, č. j. SZPI/AG589-25/2015, kterým byl žalobce shledán vinným ze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

spáchání správních deliktů, kterých se dopustil tím, že dne 16. 4. 2015 v provozovně Levné potraviny s.r.o., sídlem Masarykovo náměstí 97/13, Děčín, uváděl do oběhu tři druhy ochucených vod nevhodných k lidské spotřebě

a) „*AQUILA Aquabeauty MERUŇKOVÁ*“, označená datem minimální trvanlivosti (dále jen „DMT“) 20. 2. 2015, PET láhev o objemu 1,5 litru, velikost šarže 294 litry (196 kusů spotřebitelských balení), když provedeným hodnocením namátkově vybraných 15 kusů spotřebitelských balení byly ve 3 odebraných spotřebitelských baleních předmětné šarže potraviny zjištěny klky ve vznosu v kapalině a chuť netypická, neodpovídající použitým surovinám,

b) „*AQUILA Aquabeauty ANANASOVÁ*“, označená DMT 19. 2. 2015, balení PET láhev o objemu 1,5 litru, velikost šarže 883,5 litru (589 kusů spotřebitelských balení), když provedeným hodnocením namátkově vybraných 20 kusů spotřebitelských balení byla ve 3 odebraných spotřebitelských baleních předmětné šarže potraviny zjištěna silná sedlina na dně láhve a klky ve vznosu v kapalině, vůně neodpovídající použitým surovinám, netypická, po kažení, chuť neodpovídající použitým surovinám, netypická, po kažení způsobeném mikrobiologickou činností,

c) „*AQUILA Aquabeauty JAHODOVÁ*“, označená DMT 19. 2. 2015, balení PET láhev o objemu 1,5 litru, velikost šarže 112,5 litru (75 kusů spotřebitelských balení), když provedeným hodnocením namátkově vybraných 12 kusů spotřebitelských balení byly ve třech baleních zjištěny klky ve vznosu v kapalině, vůně neodpovídající použitým surovinám, netypická, po kažení způsobeném mikrobiologickou činností. U 3 spotřebitelských balení této vody nebylo uvedeno DMT. Takto nedostatečně označenou potravinu žalobce nevyřadil z trhu.

Podle správního orgánu i. stupně žalobce tím, že uváděl na trh potraviny nevhodné k lidské spotřebě, tedy potraviny, které nebyly bezpečné, porušil čl. 14 odst. 1, odst. 2 písm. b) a odst. 5 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 178/2002“). Dále tím, že žalobce nevyřadil z trhu potravinu, která nebyla na obalu označena údajem pro spotřebitele DMT, a která tak nevyhověla v označení čl. 9 odst. 1 písm. f) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011, o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1924/2006 a (ES) č. 1925/2006 a o zrušení směrnice Komise 87/250/EHS, směrnice Rady 90/496/EHS, směrnice Komise 1999/10/ES, směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/13/ES, směrnic Komise 2002/67/ES a 2008/5/ES a nařízení Komise (ES) č. 608/2004 (dále jen „nařízení č. 1169/2011“), porušil § 11 odst. 2 písm. a) bod 3 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do 6. 9. 2016 (dále jen „zákon č. 110/1997 Sb.“). Tím, že žalobce porušil čl. 14 odst. 1, odst. 2 písm. b) a odst. 5 nařízení č. 178/2002, naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v § 17 odst. 1 písm. p) zákona č. 110/1997 Sb. Porušením § 11 odst. 2 písm. a) bodu 3 zákona č. 110/1997 Sb. žalobce naplnil v jednočinném souběhu se správním deliktem dle § 17 odst. 1 písm. q) zákona č. 110/1997 Sb. skutkovou podstatu správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. q) zákona č. 110/1997 Sb. Za výše uvedené správní delikty uložil správní orgán I. stupně žalobci při analogickém použití § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“), podle § 17 odst. 11 písm. d) zákona č. 110/1997 Sb. úhrnnou pokutu 100 000 Kč, a dále povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení. Žalobce v žalobě dále evantualně navrhl, aby soud pokutu, kterou mu uložily správní orgány, snížil na přiměřenou částku určenou soudem.

Žaloba

3. Žalobce uvedl, že správní rozhodnutí by mělo obsahovat pouze takové výrazy, kterým je obecně rozuměno, a pokud obsahuje odborné, popřípadě cizí výrazy, měl by je správní orgán používat tak, aby se z kontextu dovodilo, co je těmito výrazy myšleno. Konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že předmětný výraz, tj. „*klk ve vzosu v kapalíně*“, byl do rozhodnutí převzat z protokolů o odběru vzorků a posudků na potraviny a výrobky hodnocené na místě coby výraz, který byl v těchto protokolech popsán výsledkem senzorického hodnocení. Žalovaný danou námitku žalobce shledal nedůvodnou s tím, že *nepovažuje uvedené terminologické spojení za nesrozumitelné, když pokazuje na to, že „nemedicínský“ výraz slova klk + chuchvalec, jakož i význam slova vzos=pohyb vzhůru, je možné ve slovníku bez větších obtíží vyhledat. Z kontextu dalších dokumentů (např. fotodokumentace vzorku) je tak zřejmé, jakou vadu potravin, která byla předmětem senzorického hodnocení, měla – ochucená voda obsahovala vznášející se chuchvalce. Žalobci nebylo jasné, v jakých slovnících vysvětlení daných pojmů žalovaný hledal, jelikož žalobce znovu jiný výklad daných výrazů nenašel. Zdůraznil, že podstatné je, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v této části nesrozumitelné, když obsahuje výrazy, které žalobce musel vyhledávat ve slovnících cizích slov, navíc dosud zcela bezúspěšně.*
4. Žalobce dále namítal, že nikoliv každý potravinářský výrobek, který není vhodný k lidské spotřebě, musí být automaticky pokládán za nebezpečný, kdy správní orgán I. stupně opřel svá tvrzení o nebezpečnosti předmětných výrobků o vyvratitelnou fikci uvedenou v článku 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 178/2002, aniž by provedl další kroky k potvrzení této fikce. Svůj závěr o nevhodnosti předmětných potravin opřel pouze o tzv. senzorické hodnocení daných potravin, kdy ani nebylo dostatečně jasné, zda senzorická „zkouška“ byla činěna a kým. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce byl v protokolu o odběru vzorku a protokolu o kontrole poučen o svém právu požádat o vzorek pro doplňující odborný posudek v souladu s čl. 11 odst. 5 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004, o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat, přičemž svého práva na odběr takového vzorku nevyužil. Žalobce poukázal na to, že plnou moc o právním zastoupení udělil svému právnímu zástupci až poté, co byly předmětné kontroly provedeny a výše uvedené protokoly sepsány. Svého práva tehdy sice žalobce nevyužil, nicméně si nebyl bez adekvátního právního poučení a bez vědomosti možných následků ani vědom, co takové nevyužití výše uvedeného práva může způsobit. Žalobce se nicméně domníval, že provedení odběru nemělo být postaveno jako právo žalobce požádat o doplňující odborný posudek, tento posudek měl být proveden bez dalšího. Uvedl, že senzorické hodnocení potravin je nejjednodušší variantou hodnocení potravin; k objektivizaci senzorických testů je klíčové propojení senzorické a analytické laboratoře, kde by měly být provedeny analýzy vzorků pomocí chemických a fyzikálních metod, které dovolují identifikovat a kvantifikovat velmi přesně řadu v potravinách přítomných látek a jejich vlastností, ale také dovolují potvrzení, resp. zpřesnění výsledků senzorického hodnocení potravin či jeho vyvrácení. Výsledky přístrojových analýz jsou na rozdíl od senzorického hodnocení podstatně méně ovlivněny subjektivními chybami a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

okolním prostředím a jejich objektivita je nepochybně podstatně vyšší než u lidských receptorů. Žalobce se domníval, že výsledky senzoričského hodnocení předmětných vod obsahující vyjádření jako „*chuť netypická*“, „*vůně netypická*“, „*vůně neodpovídající použitým surovinám*“, jsou konstatovány značně neurčitě (obecně, resp. objektivně nepřezkoumatelně) a žalobce proti nim nemá v podstatě jak se bránit, co namítat. Upozornil na to, že konstatování jako „*po kažení způsobeném mikrobiologickou kontaminací*“ jsou takové výroky, které zcela jednoznačně vyžadují následné laboratorní zkoumání předmětných potravin. Žalobce měl za to, že takový výrok nelze konstatovat a rozhodnout na jeho základě o nevhodnosti k lidské spotřebě, natož o nebezpečnosti potraviny bez fyzikálního a chemického rozboru dané potraviny. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), v návaznosti na analogicky aplikovatelný § 2 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*trestní řád*“), neučinil žádná odborná zjištění, která by fikci uváděnou v čl. 14 odst. 2 písm. a) nařízení č. 178/2002 potvrdila, ačkoliv tak postupovat s ohledem na senzoričské hodnocení potravin rozhodně měl. Žalobce byl přesvědčen o tom, že tím, že správní orgán I. stupně své závěry o nebezpečnosti výrobků opřel pouze o senzoričskou zkoušku předmětných potravin, porušil jeho právo na spravedlivý proces, jelikož závěry senzoričské metody vždy vycházejí pouze ze subjektivního hodnocení hodnotitelů a neumožňují přezkoumatelnost takových závěrů. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že výsledky senzoričského hodnocení potravin byly dostatečným důvodem k vyslovení závěru správního orgánu I. stupně o tom, že na trh byly uváděny potraviny nikoliv bezpečné. Zdůraznil, že nebylo provedeno dokazování v souladu s § 50 a § 51 správního řádu. V této souvislosti upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 7 As 111/2011–78, v němž je podle žalobce mj. uvedeno, že „*odvolací orgán se neztotožňuje s tvrzením účastníka řízení, že provedením vizuální a chuťové zkoušky učinil vše, co bylo možno požadovat, aby bylo zabráněno porušení zákona. Skutečnost, že se účastník řízení spoléhal na soulad dodaných produktů s právními předpisy, případně na senzoričské hodnocení, které má zanedbatelnou rozpoznávací hodnotu, což je správnímu orgánu známo z jeho úřední činnosti, odvolací orgán nepovažuje za vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby účastník řízení zabránil porušení povinnosti*“. Analogicky z tohoto závěru správních orgánů byl žalobce toho názoru, že udělení pokuty žalobci za správní delikt založený pouze na senzoričském hodnocení nelze považovat za postup v souladu s § 3 a § 51 odst. 3 správního řádu. Nesouhlasil tedy se závěrem žalovaného, že předmětné důkazy skutková zjištění uvedená v napadeném rozhodnutí plně odůvodňují a provedení dalšího hodnocení potravin by bylo nadbytečné.

5. Žalobce byl dále toho názoru, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení předmětných právních povinností zabránil ve smyslu § 17i odst. 1 zákona č. 110/1997 Sb. Argumentaci žalovaného, že systém kontrol žalobce nelze za vynaložení takového úsilí považovat, neboť byl evidentně nedostatečný, když k porušení právních povinností došlo, považoval žalobce za lichou, jelikož § 17i odst. 1 zákona č. 110/1997 Sb. již předpokládá spáchání správního deliktu, tj. porušení některé z právních povinností. Nelze podle žalobce učinit závěr, že veškeré úsilí nebylo vynaloženo, když vlastně k porušení právní povinnosti došlo; to by popíralo jakoukoliv možnost uplatnění liberačních důvodů uvedených v § 17i odst. 1 zákona č. 110/1997 Sb. Žalobci nebylo zřejmé, jak by mělo dle žalovaného vynaložení veškerého úsilí v daném případě vypadat, když popsany propracovaný systém kontrol dle správních orgánů nepostačuje. Žalovaný ani správní orgán I. stupně se s tímto nevypořádal a ani se slovem nezminili, jak by mělo vynaložení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

veškerého úsilí dle jejich názoru v tomto případě vypadat. Žalobce proto považoval závěry správních orgánů za nedostatečně odůvodněné.

6. Žalobce uvedl, že při předmětné kontrole byly nalezeny jen tři nápoje neoznačené DMT a správní orgán I. stupně měl v souladu s hodnocením závažnosti podle § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb. vyhodnotit porušení povinnosti dle § 11 odst. 2 písm. a) bodu 3 téhož zákona jako správní delikt svou škodlivostí nepodstatný. Žalobce měl za to, že žalovaný se nevypořádal s jeho námitkami, že se v případě tří nápojů neoznačených DMT jedná o správní delikt svou škodlivostí nepodstatný. Žalobce namítal, že není možné, aby správní orgán I. stupně výsledky senzorického hodnocení potravin u pár kusů minerálních vod vztáhl na množství 1219,5 litrů těchto výrobků. Žalovaný argumentoval tím, že vzorky reprezentují celé šarže, tzn. pokud je vada zjištěna u vzorku, vztahuje se na celé kontrolované dávky. Žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí i v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně postrádá konstatování, proč a zda skutečně vzorky skutečně reprezentovaly celé šarže.
7. Žalobce zdůraznil, že uložená pokuta je zjevně nepřiměřená způsobu a povaze spáchání předmětných správních deliktů, neboť se měl dopustit 2 správních deliktů, přičemž v jednom případě rozhodně nelze ani o správním deliktu hovořit. Žalobce konstatoval, že tento „správní delikt“ spočívající v chybějícím datu spotřeby na třech kusech vod nelze ani za takový považovat, resp. je třeba ho považovat za správní delikt svou škodlivostí naprosto nepodstatný. Proto dle žalobce neměl správní orgán I. stupně ani při stanovování výše sankce uplatňovat zásadu absorpční, nebo alespoň toto žalobcovo „provinění“ měl přinejmenším posoudit co do jeho závažnosti, škodlivosti apod., a nikoliv ho posoudit pouze jako přítěžující okolnost. Uvedl, že žalovaný sice vzal oproti správnímu orgánu I. stupně v potaz jeho majetkové poměry, avšak dle žalobce žalovaný neposoudil zejména závazky žalobce a ani to, že je žalobce významným zaměstnavatelem a že výše pokuty může ohrozit další hospodaření žalobce i jeho schopnost být řádným zaměstnavatelem. Žalobci nebylo zřejmé, jak souvisí výše pokuty s polehčujícími okolnostmi, které správní orgány v jeho prospěch shledaly, zejména tedy to, že nebyl zjištěn škodlivý následek daného jednání žalobce. Žalobce byl přesvědčen o tom, že pokuta 100 000 Kč je nepřiměřená, je skutečným a zejména neočekávaným zásahem do jeho práv, neodpovídá ani zdaleka „míře provinění“, kterého se měl žalobce dopustit, a může žalobce velmi značně ochromit v rámci jeho podnikatelské činnosti. Pokud soud dojde k názoru, že k protiprávnímu jednání zjištěnému správními orgány skutečně došlo a nadto není jiný důvod pro zrušení rozhodnutí, žalobce navrhl, ať soud uloženou pokutu přiměřeně sníží tak, jak mu umožňuje § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V této souvislosti poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004–82, a ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Afs 4/2013–34.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se řádně vypořádal se všemi námitkami žalobce. Tvrzení žalobce, že nerozumí slovnímu spojení „*kelky ve vzosu v kapalně*“, považuje žalovaný za nepravdivé a účelové. Poukazuje přitom na skutečnost, že na straně 2 odst. 2 *Odporu proti rozhodnutí (příkazu)* č. j. SZPI/AG589-9/2015 žalobce uvedl: „*Plavající kousky v nápoji nejsou ještě důvodem vyřazení z trhu...*“, z čehož žalovaný usuzoval, že je žalobci význam předmětného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

slovního spojení znám. Žalovaný měl za to, že použití předmětného slovního spojení se nevymyká požadavku žalobce, aby ve správním rozhodnutí správní orgán používal takové výrazy, které by odpovídaly vzdělání, znalostem a obecně průměrně pojímané inteligenci rozšířeného okruhu jejich adresátů. Přitom poukazuje na to, že pojem *klk* je běžně užívaným pojmem v křížovkách (*klk* = chuchvalec), když má za to, že obecně pojímaná inteligence okruhu jejich luštitelů se výrazně neliší od okruhu účastníků řízení, resp. jejich zástupců. Pokud žalobci nebyl přes výše uvedené význam slova *klk* znám, nebylo dle žalovaného nutné ho hledat v medicínském slovníku nebo dokonce slovnících cizích slov českého jazyka, když se nabízelo, vzhledem k velmi pravděpodobnému českému původu slova, použít Slovník spisovného jazyka českého vydaný Ústavem pro jazyk Český akademie věd, kde je v jeho internetové podobě (<http://ssjc.ujc.cas.cz/>) pojem vysvětlen následovně: „*klk*, -u m. (6. mn. -cích) 1. vložkovitá n. vláknitá sraženina, zvl. ústrojných látek; chuchvalec.“

9. Žalovaný odmítl, že by skutečnost, že žalobce plnou moc udělil svému právnímu zástupci až poté, co byly předmětné kontroly provedeny a o nich sepsány protokoly, vyvolala situaci, kdy „...svého práva tehdy sice žalobce nevyužil, nicméně si nebyl bez adekvátního poučení a bez vědomosti možných následků ani vědom, co takové nevyužití výše uvedeného práva může způsobit.“ Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že by výše uvedené poučení žalobce neprovedl dostatečně, a mohl tak jakkoliv krátit jeho procesní práva. Poukázal na to, že žalobce má s těmito kontrolami dlouholeté zkušenosti a musí si být vědom toho, že pokud nepožádá o odběr vzorku pro doplňující odborný posudek, bude se vycházet pouze z výsledku hodnocení vzorku odebraného pro účely úřední kontroly. Žalovaný zdůraznil, že článek 11 odst. 5 nařízení č. 882/2004 předpokládá, že případný odběr vzorku pro účely doplňujícího znaleckého posudku se neprovádí ex offio, ale na základě žádosti osoby, u níž byl odebrán vzorek pro účely úřední kontroly. Žalovaný setrval na svém stanovisku, že ke zjištění, že předmětné potraviny nelze považovat za bezpečné, dospěl na základě kvalifikovaného senzorického hodnocení, jehož výsledky byly zaznamenány v protokolech o odběru vzorku a posudcích na potraviny a výrobky hodnocené na místě, přičemž tyto důkazy plně odůvodňují závěr žalovaného o skutkových a právních zjištěních uvedených v napadeném rozhodnutí, a provedení dalšího (laboratorního) hodnocení potravin proto shledal nadbytečným.
10. Žalovaný odmítl, že by správní orgán I. stupně tím, že své závěry o nebezpečnosti výrobků opřel pouze o senzorickou zkoušku předmětných potravin, porušil žalobcovo právo na spravedlivý proces a že by dokazování neprobíhalo v souladu s § 50 a 51 správního řádu. Žalovaný poukázal na to, že ve správním řízení byl jako důkaz proveden mimo jiné Protokol o kontrole č. P036-50544/15 (včetně jeho příloh). Žalobce, ač byl poučen, se k provedení tohoto důkazu nedostavil, ani nenavrhл doplnit spis o nové podklady. K citované části rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 7 As 111/2011-78, žalovaný uvedl, že dopadá na řešení zcela odlišné právní otázky, než žalobce uvádí. Nejvyšší správní soud se nezabýval senzorickým hodnocením z hlediska metody používané k hodnocení, zda kontrolované potraviny vyhovují požadavkům potravinového práva, ale z hlediska, zda je vizuální a chuťová zkouška provozovatele potravinářského podniku, kterou provádí v rámci vnitřní kontroly, dostatečná ke splnění podmínky k uplatnění liberačních důvodů dle § 40 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých zákonů. Podstata věci řešená Nejvyšším správním soudem tkvěla v tom, že senzorické posouzení potravin prováděné provozovatelem Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

potravinářského podniku odhalí jen některé jejich vady, a jeho provedení tak nelze posoudit jako prokázání veškerého úsilí k zabránění porušení právní povinnosti. Výše uvedený judikát žalovaný neshledal ve vztahu k projednávané věci relevantním.

11. K uplatnění liberačních důvodů bylo dle žalovaného ve smyslu platné judikatury (viz rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 Ca 17/2008) nezbytné, aby účastník řízení prokázal „...*aktivní činnost nad rámec svých zákonných povinností*“. Dle názoru žalovaného žalobce sice tvrdil, že vynaložil dostatečné úsilí k zamezení porušení právní povinnosti, své tvrzení ale nikterak neprokázal. Žalovaný odmítl argumentaci žalobce, že jeho odůvodnění popírá jakoukoliv možnost uplatnění liberačních důvodů, jelikož žalobce účelově vyložil jeho úvahu tak, že k uplatnění liberace nedošlo proto, že bylo zjištěno porušení právní povinnosti. Obsahem této úvahy bylo, že žalovaný neshledal intenzitu žalobcem uvedeného úsilí dostatečnou k zabránění porušení předmětné povinnosti, neboť dle jeho názoru nikterak nepřekračovala rámec jeho zákonných povinností. Žalovaný zdůraznil, že vady byly u řady kusů viditelné pouhým okem. Žalovaný měl za to, že zvýšenou kontrolu potravin s prošlým DMT, které mají být uváděny na trh, lze na provozovateli potravinářského podniku spravedlivě požadovat. Dále uvedl, že je mu známo, že k uplatnění liberačních důvodů dochází při zjištěném porušení právních povinností, nicméně k němu může dojít pouze tehdy, když účastník řízení prokáže vynaložení veškerého úsilí, které po něm bylo možné požadovat. Dle názoru žalovaného žalobce vynaložení takového úsilí žádnými relevantními důkazy neprokazoval, a tedy ani neprokázal. Konstatoval, že právní úprava nestanoví v případě souběhu více správních deliktů povinnost hodnotit závažnost každého sbíhajícího se správního deliktu jednotlivě. Při řízení o správních deliktech se uplatňuje tzv. absorpční zásada. Protiprávní jednání účastníka řízení je poté posuzováno komplexně, když správní orgán může posoudit dle svého správního uvážení relevantní skutečnosti, které shledává významnými pro uložení úhrnného trestu, když ke skutečnosti, že bylo spácháno více správních deliktů, může přihlídnout jako k přitěžující okolnosti i k tomu, že bylo spácháno více deliktů v souběhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 9/2008-328). Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí postrádá odůvodnění toho, jak žalovaný, resp. kontrolující orgán zajistil, aby vzorky skutečně reprezentovaly celé šarže (jejich části), a mohl tak vztáhnout zjištěné vady na celé kontrolované množství. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal své úvahy, neboť z Protokolu č. P036-50544/15 a protokolů o odběru vzorku a posudku na potraviny a výrobky hodnocené na místě vyplývá, že kontrolní orgán odebral vzorky v souladu s příslušnými ustanoveními vyhlášky č. 211/2004 Sb., o metodách zkoušení a způsobu odběru a přípravy vzorků, ve znění účinném do 1. 8. 2016, upravujícími odběr vzorku z různých míst dle § 3 odst. 7 písm. c) tak, aby reprezentovaly celé části šarží. Žalovaný uvedl, že jeho předpoklad, že byly mikrobiologicky zasaženy všechny potraviny spadající do kontrolovaných částí šarží, vycházel z definice šarže, neboť části šarží předmětných potravin byly skladovány v provozovně účastníka řízení za stejných podmínek, a byly tak vystaveny stejným vnějším vlivům. Žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí úvahu správního orgánu I. stupně ohledně toho, že žalobce měl věnovat větší pozornost potravinám při kontrole DMT, doplnil tak, že „*předmětné vady bylo možné odhalit jednoduchou vizuální kontrolou, kterou měl účastník řízení zintenzivnit vzhledem k tomu, že u potravin s prošlou DMT bylo možné předpokládat zvýšené riziko zhoršení jakostních a bezpečnostních parametrů.*“ Žalovaný byl toho názoru, že uvedeným doplněním, spočívajícím v zintenzivnění vizuální kontroly, dostatečně specifikoval rozsah „větší pozornosti“. Vzhledem k principu objektivní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odpovědnosti provozovatele potravinářského podniku uvádějícího potraviny na trh je však plně na něm, jakou formu kontroly si zvolí.

12. Žalovaný k námitce žalobce vztahující se k posouzení jeho majetkových poměrů uvedl, že mu nebyl znám aktuální rozsah a skladba (krátkodobých) závazků ke dni vydání napadeného rozhodnutí. K námitce, že je žalobce významným zaměstnavatelem a výše pokuty může ohrozit jeho další hospodaření a schopnost být řádným zaměstnavatelem, žalovaný poznamenal, že se jedná o obecné tvrzení, které žalobce nikterak neprokázal. Konstatoval, že v řízení byla na základě jednotlivých hledisek celková závažnost řádně zhodnocena (v tomto případě jako menší) a v rámci rozhodování o výši uložené pokuty byla tato následně zohledněna tak, jak to požaduje § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

13. V replice k vyjádření žalovaného žalobce trval na tom, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné a nepřezkoumatelné, když zahrnuje pojmy, jež nejsou součástí běžné lidské mluvy a jejichž význam si účastník řízení musí vyhledávat ve slovnících, kdy se ani slovníky na významu předmětných termínů neshodují. To, že dle žalovaného by měli účastníci řízení vyhledávat významy slov použitých v rozhodnutí ve speciálních slovnících, by měl žalovaný vždy minimálně do napadeného rozhodnutí po užití takových výrazů uvést, nebo spíše by takové výrazy neměl uvádět, nebo by je měl řádně vysvětlit v napadeném rozhodnutí tak, aby nemohlo docházet k obdobným sporům týkajících se významu slov. Žalobce měl za to, že ačkoliv se v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 111/2011-78 sice jednalo o odlišný případ, lze danou argumentaci použít analogicky i v rámci tohoto řízení. Důležitý je závěr Nejvyššího správního soudu o tom, že provedení vizuální a chuťové zkoušky nepovažuje za vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby účastník řízení zabránil porušení povinnosti, tj. analogicky nemůže být pouhé provedení senzorické zkoušky považováno za dostatečně provedené dokazování ze strany správního orgánu. Nejde o to, v rámci jakého řízení bylo použití senzorické zkoušky posuzováno a která osoba tyto zkoušky prováděla, nýbrž jde o to, že Nejvyšší správní soud hodnotí použití senzorické zkoušky za nedostatečné pro prokazování splnění podmínek k uplatnění liberačních důvodů dle § 40 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých zákonů (zde aplikovatelných analogicky pro obdobnou povahu věci). Žalobce trval na tom, že žalovaný nemůže činit závěry typu „*po kažení způsobeném mikrobiologickou kontaminací*“, když vzorky zkoumal pouze senzoricky, a nikoliv na základě laboratorních analýz. Stejně tak dle žalobce není možné, aby žalovaný činil závěr o nevhodnosti k lidské spotřebě bez fyzikálního a chemického rozboru předmětné potraviny. Žalobce uvedl, že měl zajištěn propracovaný systém kontrol a dále mj. upozorňoval spotřebitele na možnost výměny zboží nebo vrácení peněz, což však nelze považovat za zmírňování či kompenzaci důsledků porušení povinnosti v případě vadných potravin, jak dovozuje žalovaný. Byl toho názoru, že vynaložil dostatečné úsilí, které po něm bylo možné požadovat, a že tak byly dány důvody pro aplikaci § 17i odst. 1 zákona č. 110/1997 Sb. Nesouhlasil s tím, že žalovaný při určování výše pokuty postupoval podle absorpční zásady, neboť chybějící datum spotřeby na třech kusech vod neměl žalovaný vůbec posuzovat jako správní delikt, resp. měl ho považovat za správní delikt svou škodlivostí naprosto nepodstatný. Poukázal na to, že žalovaný ve svém vyjádření sice cituje legální definici toho, co je to vzorek, co je to šarže apod., nicméně nevysvětluje, jak zajistil, že odebrané vzorky skutečně reprezentovaly celé šarže a že byly odebrány v souladu s příslušnými předpisy. Žalobce uvedl, že správní orgány nevzaly při určování výše pokuty v potaz zejména polehčující okolnosti a způsobené následky předmětných

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správních deliktů. Žalovaný se dále ani nezabýval tím, že žalobce je významným zaměstnavatelem a uložena výše pokuty by mohla mít závažné negativní dopady nejen na podnikatelskou činnost žalobce, ale také na jeho schopnost vyplácet řádně a včas mzdy svým zaměstnancům.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 16. 4. 2015 byla v prodejně žalobce nacházející se na adrese Masarykovo náměstí 97/13, Děčín, provedena kontrola správním orgánem I. stupně ohledně dodržování povinností při uvádění potravin do oběhu, přičemž byly zkoumány vzorky ochucených vod AQUILA Aquabeauty s příchutěmi jahodová, meruňková a ananasová. Ochucená voda AQUILA Aquabeauty ANANASOVÁ s DMT dne 19. 2. 2015, balení o objemu 0,75 litru, byla senzorickým hodnocením shledána vyhovující požadavkům právních předpisů. U ochucené vody AQUILA Aquabeauty ANANASOVÁ s DMT dne 19. 2. 2015, balení o objemu 1,5 litru, byla ve 3 z 20 odebraných baleních zjištěna silná sedlina na dně lahve a klky ve vzhledu v kapalině, vůně neodpovídající použitým surovinám, netypická, po kažení, chuť neodpovídající použitým surovinám, netypická, po kažení způsobeném mikrobiologickou kontaminací. Při senzorickém hodnocení ochucené pramenité vody „AQUILA Aquabeauty MERUŇKOVÁ“, označené DMT 20. 2. 2015, balení o objemu 1,5 litru, byly u namátkově vybraných 3 z 15 kusů spotřebitelských balení zjištěny klky ve vzhledu v kapalině a chuť netypická, neodpovídající použitým surovinám. Dále u balení ochucené vody „AQUILA Aquabeauty JAHODOVÁ“, označené DMT 19. 2. 2015, balení o objemu 1,5 litru, byly provedeným hodnocením namátkově vybraných 12 kusů spotřebitelských balení ve 3 baleních zjištěny klky ve vzhledu v kapalině, vůně neodpovídající použitým surovinám, netypická, po kažení způsobeném mikrobiologickou kontaminací; dále u 3 spotřebitelských balení této vody nebyl uveden údaj o DMT. Kontrole byl přítomen vedoucí prodejny, jenž informoval statutární orgán žalobce. Při kontrole byla pořízena fotodokumentace. Podle Protokolu č. P050-50544/15 zaměstnankyně žalobce uvedla, že celkem bylo na provozovnách žalobce zajištěno 1 256 ks vod Aquila s příchutí meruňka, 1 652 ks s příchutí jahoda a 1 725 ks s příchutí ananas, přičemž veškeré kusy byly staženy z prodeje, vytríděny a kusy obsahující klky byly poslány na mikrobiologický rozbor. Dne Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. 9. 2015 vydal správní orgán I. stupně příkaz, proti němuž jednatelka žalobce podala odpor.

18. Dne 4. 11. 2015 se konalo provádění důkazů mimo ústní jednání, o kterém byl žalobce řádně informován, nicméně se nedostavil. Právě zde byl proveden důkaz listinou, a to protokoly o kontrole ze dne 16. 4. 2015, 28. 5. 2015 a 8. 6. 2015 (včetně jejich příloh), pořízenou fotodokumentací, opatřením ze dne 16. 4. 2015 a e-mailem jednatelky žalobce ze dne 30. 4. 2015. S ohledem na zjištěné skutečnosti a listinné důkazy vydal správní orgán I. stupně dne 28. 12. 2015 rozhodnutí č. j. SZPI/AG589-25/2015, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání správních deliktů, jak bylo vymezeno v úvodu tohoto rozsudku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání. Na základě výzvy správního orgánu I. stupně bylo odvolání žalobce prostřednictvím právního zástupce doplněno. Na výzvu žalovaného k doložení majetkových poměrů žalobce nereagoval. Dne 29. 2. 2016 žalovaný provedl jako důkazy, které mu byly známy z jeho úřední činnosti, výkaz zisku a ztrát ke dni 31. 12. 2013, rozvahu v plném rozsahu ke dni 31. 12. 2013 a přílohu k účetní závěrce; tyto listiny byly dle protokolu o provedení důkazu listinou mimo ústní jednání ze dne 29. 2. 2016 provedeny za účasti právního zástupce žalobce. Následně žalovaný rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
19. Dle § 3 správního řádu, *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ustanovení § 2 správního řádu.*
20. Dle § 68 odst. 3 správního řádu *se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
21. Dle § 17 odst. 1 písm. p) zákona č. 110/1997 Sb. *provozovatel potravinářského podniku se dopustí správního deliktu tím, že nedodrží požadavky na bezpečnost potravin podle přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího požadavky na potraviny.* Podle § 17 odst. 2 písm. q) téhož zákona *provozovatel potravinářského podniku, který uvádí potraviny na trh, se dopustí správního deliktu tím, že nevyřadí z dalšího oběhu potraviny podle § 11 odst. 2 písm. a) bodů 3 až 5.*
22. V článku 14 odst. 1 nařízení 178/2002 je uvedeno, že potravina nesmí být uvedena na trh, není-li bezpečná. V souladu s odst. 2 citovaného ustanovení se potravina nepovažuje za bezpečnou, je-li považována za a) škodlivou pro zdraví, b) nevhodnou k lidské spotřebě. Dle odst. 5 citovaného ustanovení se při rozhodování o tom, zda potravina není vhodná k lidské spotřebě, bere v úvahu skutečnost, zda není potravina s ohledem na své zamýšlené použití nepřijatelná pro lidskou spotřebu z důvodu kontaminace cizorodými nebo jinými látkami nebo z důvodu hniloby, kažení nebo rozkladu.
23. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí použil pojmy, které nejsou ani za použití slovníku českého jazyka srozumitelné, a proto považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného za nepřezkoumatelná. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že slova „klk“ a „vznos“ nejsou ve správních rozhodnutích běžně užívána a že správní orgán I. stupně mohl použít jiné výrazy, které by pro žalobce mohly být snáze pochopitelné. Soud však nesouhlasí se žalobcem v tom, že by v důsledku použití výše uvedených pojmů byla rozhodnutí správních orgánů nesrozumitelná, neboť žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí význam a kontext těchto pojmů ve vztahu ke zjištěným skutečnostem řádně a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zcela srozumitelně vysvětlil. K výrazu „klk“ konstatoval, že se jedná o chuchvalec, což lze ve slovnících českého jazyka bez obtíží vyhledat. Dále uvedl, že tento výraz nebyl použit v jeho medicinském významu, tedy v kontextu rozhodnutí správních orgánů jím nelze rozumět „pouhým okem viditelný záhyb na vnitřních stěnách tenkého střeva“. Vysvětlil též, že pojem „vznos“ byl použit ve smyslu pohybu vzhůru. Z pohledu soudu je význam těchto pojmů, jak je žalovaný žalobci k jeho námitkám ozřejmil, zcela srozumitelný, a nemůže proto způsobovat nesrozumitelnost rozhodnutí správních orgánů či jejich částí. Tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.

24. Dále žalobce namítal, že se žalovaný ani správní orgán I. stupně nevypořádali s tím, jak by dle jejich názoru mělo v tomto případě vypadat vynaložení veškerého úsilí. Ani s touto námitkou se soud neztotožňuje. Žalovaný k tomu ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce nese dle účinné právní úpravy objektivní odpovědnost za to, že produkt, který uvádí na trh, odpovídá požadavkům potravinového práva. Bylo tedy na žalobci, jaká opatření učiní, aby produkty jím uváděné na trh splňovaly požadavky potravinového práva. Poukázal na to, že žalobcem uváděný systém kontrol za vynaložení veškerého úsilí považovat nelze, neboť namátková kontrola při naskladnění potravin a následná kontrola při ukládání na palety a vybalování spotřebitelských balení určených k prodeji, nebyla evidentně dostatečně spolehlivá k odhalení případných vad potravin, a to i vzhledem k tomu, že se jednalo o potraviny s prošlým DMT. Žalovaný dále ve shodě se správním orgánem I. stupně zdůraznil, že žalobce měl věnovat větší pozornost kontrole bezpečnosti potravin uváděných na trh po DMT v porovnání s potravinami, u kterých nedošlo k proběhu DMT. Dále doplnil, že předmětné vady bylo možno odhalit jednoduchou vizuální kontrolou, kterou měl žalobce zintenzivnit vzhledem k tomu, že u potravin s prošlým DMT bylo možné předpokládat zvýšené riziko zhoršení jakostních a bezpečnostních parametrů. Z uvedeného je zřejmé, že žalobcem popsany systém kontrol nebyl dle žalovaného dostatečný k zabránění zjištěným pochybením, přičemž zcela zřetelně uvedl, že žalobce byl povinen přijmout taková opatření, aby potraviny jím uváděné na trh splňovaly požadavky dotčených právních předpisů. Soud dodává, že správní orgány v těchto typech řízení nejsou povinny uvádět či doporučovat, jak by měl účastník řízení konkrétním způsobem nastavit opatření k odhalení vad potravin, správní orgány hodnotí pouze to, zda účastníkem řízení popsaná opatření by bylo možné hodnotit jako liberační důvod obsažený v § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb. Těmto povinnostem žalovaný v této věci dostal. Soud tedy shledal rozhodnutí žalovaného stran hodnocení možného zproštění odpovědnosti ve smyslu § 17i odst. 1 a 2 za zcela dostatečné a rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu jako přezkoumatelné.
25. Dále soud hodnotil námitku, podle níž žalobce v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů postrádá konstatování, proč a zda vzorky skutečně reprezentovaly celé šarže. Ani tato námitka není důvodná. Touto otázkou se žalovaný obsírně zabýval na stranách 14 a 15 svého rozhodnutí a své závěry řádně odůvodnil [srov. vypořádání odvolací námitky pod bodem Ad 3c)]. Žalovaný se na straně 13 svého rozhodnutí zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal i s námitkami žalobce stran toho, že se v případě 3 nápojů neoznačených DMT jedná o správní delikt svou škodlivostí nepodstatný [srov. vypořádání odvolací námitky pod bodem Ad 3b)]. Soud proto vyhodnotil rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu jako zcela přezkoumatelné.
26. Ve vztahu k dalším námitkám považuje soud za důležité osvětlit pojem „potravina nevhodná k lidské spotřebě“ s ohledem na znění čl. 14 odst. 2 písm. b) a odst. 5 nařízení č. 178/2002. Tímto pojmem se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 1. 6. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2017, č. j. 1 As 70/2017-26, všechna zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že jako potravinu nevhodnou k lidské spotřebě je nutno vnímat takovou potravinu, která je ve své podstatě zamýšlena k lidské spotřebě a jako taková by byla potravinou bezpečnou, nicméně u ní došlo působením nepředpokládaného vnějšího vlivu (kontaminace cizorodou látkou, hniloba, kažení, paraziti, plíseň, výskyt cizorodých předmětů – např. sklo, vlasy, apod.) k tomu, že se z ní stala potravina nepřijatelná pro lidskou spotřebu, tedy že došlo ke změně v jejím původním, zamýšleném složení. Může jít též o potraviny, jejichž vlastnosti se změnily v důsledku jiných důvodů, které nejsou výslovně uvedeny v čl. 14 odst. 5 uvedeného nařízení (např. rybí maso obsahující parazity, vína poškozená chorobami, zmražené ovoce se silně změněnou chutí atd.). Již z tohoto výčtu je zjevné, že jde o potraviny původně bezpečné (rybí maso, víno, ovoce), které ale následným působením nežádoucích činitelů dosáhly charakteristiky potraviny nevhodné k lidské spotřebě, přičemž nemusí být nutně škodlivé. Připomenout lze též názor Soudního dvora Evropské unie, podle nějž potravina nevhodná k lidské spotřebě *nesplňuje ustanovení týkající se bezpečnosti potravin plynoucí z čl. 14 odst. 5 nařízení č. 178/2002, jelikož je nepřijatelná, a tudíž nevhodná pro lidskou spotřebu, a může v každém případě ohrozit zájmy spotřebitelů, jejichž ochrana je – jak stanoví článek 5 téhož nařízení – jedním z cílů sledovaných potravinovými právními předpisy* (rozsudek SDEU ze dne 11. 4. 2013, C-636/11, Karl Berger proti Freistaat Bayern, bod 35).

27. Žalobce v případě předmětných balení ochucených minerálních pramenitých vod, které byly vyhodnoceny jako nevhodné k lidské spotřebě, nijak nerozporoval skutečnost, že se v nich vznášely chuchvalce cizorodých látek, popř. že na dně láhve byla silná sedlina. Přítomnost těchto látek je zřejmá i z fotografií, které jsou součástí správního spisu. Jejich přítomnost tedy byla zjištělná pouhým pohledem. Dále je zjevné, že se tyto cizorodé látky neměly v kontrolovaných baleních ochucených minerálních pramenitých vod, které měly být čistou tekutinou prostou jakýchkoli viditelných látek, vůbec vyskytovat. Žalobce by si měl uvědomit též to, že celkově bylo kontrolováno a hodnoceno 47 kusů balení (PET lahvi) dotčených minerálních vod a z toho v 9 baleních se vyskytovaly výše popsané cizorodé látky. Tedy i při porovnání se stejnými baleními minerálních vod byla zřejmá vzhledová odlišnost, neboť kromě balení, u nichž byly vady zjištěny, se žádné chuchvalce látek, popř. silná sedlina na dně láhve v kontrolovaných vzorcích nenacházely. Z uvedeného vyplývá, že kontrolované vzorky minerálních vod, u nichž byly zjištěny výše popsané a pouhým okem postřehnutelné vady, nevyhovovaly požadavku na vzhled ochucených minerálních vod. Dále bylo podle výsledků senzorického zkoumání zjištěno, že kontrolované vzorky nevyhověly požadavkům na jakost, co se týká chuti a v případě kontrolních vzorků minerálních vod s ananasovou a jahodovou příchutí i vůně. Za této situace aprobejuje soud závěr žalovaného o tom, že kontrolované vzorky nevyhověly požadavkům na vzhled, chuť a vůni daných potravin, tj. na jejich jakost. Správný je proto i závěr žalovaného, že se uvedené potraviny staly nevhodnými k lidské spotřebě ve smyslu čl. 14 odst. 5 nařízení č. 178/2002, neboť působením nepředpokládaného vnějšího vlivu došlo ke změně v jejich původním, zamýšleném složení. Je tedy evidentní, že uvedené potraviny byly nepřijatelné pro lidskou spotřebu z důvodu kontaminace cizorodými nebo jinými látkami, resp. kažení nebo rozkladu. Je-li potravina nevhodná k lidské spotřebě, což bylo v dané věci prokázáno, automaticky to znamená, že se v souladu s čl. 14 odst. 2 písm. b) uvedeného nařízení nepovažuje za bezpečnou, a žalovaný proto zcela oprávněně shledal, že se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu § 17 odst. 1 písm. p) zákona č. 110/1997 Sb., neboť uváděl na trh potraviny nevhodné k lidské spotřebě, a nedodržel tudíž požadavky na bezpečnost potravin ve smyslu nařízení č. 178/2002. Správné je rovněž Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

právní hodnocení skutku spočívajícího v tom, že na 3 baleních minerální vody s jahodovou příchutí chyběl údaj o DMT, aniž by žalobce takto nedostatečně označené potraviny neprodleně vyřadil z dalšího oběhu, neboť porušení této povinnosti je správním deliktem podle § 17 odst. 2 písm. q) téhož zákona. Soud tedy shledal, že správní orgány dospěly ke správným závěrům, že se žalobce dopustil 2 správních deliktů, které odpovídají úpravě obsažené v zákoně č. 110/1997 Sb. a nařízení č. 178/2002. Námitky žalobce týkající se chybného právního hodnocení jsou proto nedůvodné.

28. Dále se soud zabýval námitkami žalobce o nedostatečnosti prokázání skutkového stavu prostřednictvím senzorického zkoumání. K senzorickému hodnocení soud uvádí, že je to dle § 8 vyhlášky č. 211/2004 Sb. jedna z metod zkoušení jakosti potravin, které se provádí dle technických norem (např. ČSN ISO 8589). Senzorická analýza potravin je analytickou metodou, při níž se organoleptické vlastnosti potravin hodnotí výhradně lidskými smysly (tedy bez použití přístrojů). Význam senzorického hodnocení potravin tedy spočívá v tom, že postihuje takové kvalitativní ukazatele, které není možno charakterizovat přístrojovou technikou. Je neodmyslitelnou součástí posuzování celkové kvality potravinářských výrobků a je jedinou metodou, která může determinovat kvalitu výrobku tak, jak ji vnímá spotřebitel. Cílem senzorické analýzy je zjištění informací potřebných pro rozhodnutí o smyslových atributech výrobku, tj. o jeho vzhledu, chuti, vůni a konzistenci (srov. např. Pokorný J. *Metody senzorické analýzy potravin a stanovení senzorické jakosti*. Ústav zemědělských a potravinářských informací, Praha, 1993).
29. V projednávané věci bylo senzorické hodnocení prováděno osobou k této činnosti oprávněnou a řádně proškolenou (Bc. P. U.). V protokolech o odběru vzorku a posudcích na potraviny a výrobky hodnocené na místě č. P036-50544/15/B01 až P036-50544/15/B04 jsou výsledky senzorického hodnocení popsány zcela dostačujícím způsobem, a jsou proto plně přijatelné jako odborný podklad pro závěr správních orgánů o tom, že kontrolované vzorky nevyhověly požadavkům na jakost posuzovaných ochucených minerálních vod. S ohledem na výše uvedené považuje soud ve shodě se správními orgány senzorické hodnocení za dostatečné pro hodnocení ochucených minerálních vod z hlediska toho, zda splňují smyslové požadavky na jakost potravin, tj. vzhled, chuť a vůni. K prokázání skutkového stavu v této věci proto nebylo třeba vyžadovat fyzikální, chemický či mikrobiologický rozbor daných potravin, jak uváděl žalobce v žalobě. Nebylo totiž nutné velmi přesně identifikovat a kvantifikovat přítomné látky a jejich vlastnosti v potravinách, neboť nejde o určení fyzikálně-chemických parametrů určité skupiny nápojů (např. přítomnost minerálních látek u minerálních vod, nebo refraktometrické sušiny u ovocných šťáv apod.), nýbrž o to, zda potraviny odpovídají vzhledem, chutí a vůní jakosti dané potraviny, což lze zjistit především senzorickým hodnocením.
30. Soud dále dodává, že žalobce nevznese žádné námitky proti obsahu protokolu č. P036-50544/15 a přes výslovné poučení ani nepožádal o odběr vzorku pro doplňující odborný posudek dle čl. 11 odst. 5 nařízení č. 882/2004. Žalobce po celou dobu správního řízení správními orgánům nenavrhl, aby si vyžádaly přezkoumání výsledků zachycených v protokolech o odběru vzorku a posudku na potraviny a výrobky hodnocené na místě č. P036-50544/15/B01 až č. P036-50544/15/B04. Měl-li žalobce pochyby o provedeném senzorickém hodnocení daných nápojů, nic mu nebránilo, aby si o vzorky požádal a nechal si udělat odborný posudek spočívající v laboratorním senzorickém či jiném hodnocení vzorků. Soud dále poznamenává, že z e-mailu jednatelky žalobce ze dne 30. 4. 2015 z 14:56 a z protokolu č. P050-50544/15 ze dne 28. 5. 2015 shodně plyne, že ze strany žalobce „kusy obsahující klky byly poslány na mikrobiologický rozbor do laboratoře“, aniž by však žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

seznámil správní orgány s výsledky tohoto mikrobiologického rozboru a tyto odborné výsledky navrhl a předložil jako důkaz. Těmito způsoby tedy mohl žalobce relevantně zpochybnit výsledky hodnocení potravin provedených v rámci úředních kontrol. Žalobce však žádné z těchto možností nevyužil. Z uvedeného tedy rovněž plyne, že se žalobce mylí, pokud tvrdil, že není možné přezkoumat závěry senzorického hodnocení.

31. Neopodstatněná je námitka, že žalobce plnou moc o právním zastoupení udělil svému právnímu zástupci až poté, co byly předmětné kontroly provedeny, a že si tak nebyl bez adekvátního právního poučení a bez vědomosti možných následků ani vědom, co takové nevyužití výše uvedeného práva může způsobit. K tomu soud uvádí, že žalobce je podnikatelem v maloobchodním prodeji potravin a jako profesionál by si měl být vědom svých práv a povinností vyplývajících z provozování této podnikatelské činnosti, včetně možnosti, že u něho bude prováděna kontrola jakosti potravin. Pouze žalobce je tedy v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (bdělým náleží práva) odpovědný za to, jaké úkony v řízení učiní a zda vůbec a jaké důkazy bude navrhopvat. Soud zdůrazňuje, že protokoly o odběru vzorku a posudky na potraviny a výrobky hodnocené na místě č. P036-50544/15/B01 až P036-50544/15/B04 obsahují řádné poučení, a žalobce si mohl být i bez právního zastoupení vědom, že může požádat o odběr vzorku pro doplňující odborný posudek, popř. že může takový posudek v řízení sám předložit. Soud dále poznamenává, že žalobce si mohl právního zástupce zvolit ihned po zahájení kontroly, v tom mu žádná okolnost nebránila. Skutečnost, že žalobce byl právně zastoupen až v odvolacím řízení, a způsob, jak v řízení postupoval, nelze vytýkat správním orgánům.
- 32.
33. Pokud jde o tvrzenou neurčitost použitých pojmů jako „*chuť netypická*“, „*chuť po kažení způsobeném mikrobiologickou kontaminací*“ a „*vůně netypická, neodpovídající použitým surovinám*“, dle soudu nejde o obecné konstatování, ale o odborné termíny charakterizující nedostatky tykající se jakosti daných potravin co do jejich odpovídající chuti a vůně, které korespondují s terminologií právních předpisů (srov. vyhlášku č. 335/1997 Sb. a její přílohy). Uváděl-li žalobce, že se proti použití těchto termínů nemá jak bránit a co namítat, soud zdůrazňuje, že jde o odbornou otázku, a žalobce se tedy mohl bránit proti závěrům senzorického hodnocení, jak je výše uvedeno, vypracováním odborného posudku. Tyto námitky soud tudíž nepovažuje za opodstatněné.
- 34.
35. K námitce žalobce, že není jasné, zda senzorická zkouška byla činěna a kým, soud uvádí, že tato námitka je zcela nedůvodná, neboť tyto skutečnosti lze snadno zjistit z protokolů o odběru vzorku a posudcích na potraviny a výrobky hodnocené na místě č. P036-50544/15/B01 až P036-50544/15/B04, které jsou přílohou protokolu č. P036-50544/15. Všechny tyto protokoly byly podepsány vedoucím prodejny žalobce. Z těchto protokolů plyne, že senzorické hodnocení prováděl dne 16. 4. 2015 Bc. P. U. Soud dále poznamenává, že tyto protokoly byly provedeny v řízení jako důkazy řádným procesním způsobem, přičemž žalovaný je k žádosti též dne 1. 3. 2016 zaslal právnímu zástupci žalobce, jemuž byly téhož dne prostřednictvím systému datových schránek doručeny.
36. K žalobcem citované části rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j. 7 As 111/2011-78, je třeba předně zdůraznit, že se nejedná o vlastní závěry Nejvyššího správního soudu, nýbrž o citaci části rozhodnutí stěžovatele (žalovaného správního orgánu), k níž Nejvyšší správní soud přistoupil proto, aby demonstroval, že se žalovaný správní orgán vypořádal s odvolací námitkou, a že je tedy důvodná jeho kasační stížnost. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Zmíněným rozsudkem Nejvyšší správní soud tudíž zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 6. 2011, č. j. 31 A 99/2010-45, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, aniž by v dané věci vyslovil jakékoliv své meritorní závěry. Z uvedeného plyne, že argumentace závěry Nejvyššího správního soudu, které měl dle žalobce vyslovit ve zmíněném rozsudku, je nepřipadná a zavádějící. Pouze na okraj pak soud doplňuje, že podstata uvedeného sporu naznačená v rekapitulační části rozsudku Nejvyššího správního soudu se týkala skutkově a právně odlišné věci a i z tohoto důvodu by argumentace názory vyslovenými v tomto rozsudku byla nepřipadná.

37. Soud tedy shledal, že správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, neboť výsledky provedeného senzorického hodnocení byly dostatečným podkladem pro závěr správních orgánů o nevhodnosti potravin pro lidskou spotřebu, což znamená, že je nelze považovat za bezpečné. Správní orgány nepostupovaly ani v rozporu s § 50 a § 51 odst. 3 správního řádu. Pokud správní orgány opřely své závěry o výsledky řádně provedeného senzorického hodnocení, neporušily právo žalobce na spravedlivý proces, což žalobce spojoval s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Námitky žalobce o nedostatečnosti zjištěného skutkového stavu a porušení jeho práva na spravedlivý proces jsou proto nedůvodné.
38. Dále žalobce namítal, že naplnil podmínky liberace. Odpovědnost za správní delikty podle § 17 odst. 1 písm. p) a odst. 2 písm. q) zákona č. 110/1997 Sb. je koncipována jako objektivní, tzn. jako odpovědnost za protiprávní jednání bez podmínky zavinění. V § 17i odst. 1 zákona č. 110/1997 Sb. je formulován obecný liberační důvod: *„Právník osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.“* Soudní judikatura přitom již v minulosti dovodila, že pokud zákon podmiňuje liberaci „úsilím“, je třeba vyjít z toho, že se jedná o aktivní činnosti k zabránění porušení právní povinnosti. Jelikož liberační důvody (zde tedy vynaložení veškerého úsilí) představují výjimku ze zásady objektivní odpovědnosti, uplatní se pouze ve výjimečných a opodstatněných případech (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 3. 2013, č. j. 62 A 17/2012-101, publ. pod č. 2880/2013 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 As 95/2016-64). Ze správního spisu vyplynulo, že uvedené nedostatky zjistil až pracovník správního orgánu I. stupně a že ke stažení výrobků došlo až na základě opatření správního orgánu I. stupně. Zjištěné prohřešky přitom byly takové povahy, že k jejich odstranění by postačovala standardní vizuální vnitřní kontrola, neboť přítomnost chuchvalců v baleních minerálních vod či chybějící údaj o DMT byly viditelné pouhým okem. Soud je toho názoru, že žalobce měl provádět kontrolu o to důkladněji, pokud vědomě prodával potraviny s prošlým DMT, u nichž lze s větší pravděpodobností očekávat nedodržení požadované jakosti než u potravin, které jsou prodávány před uplynutím DMT. Nelze proto shledat, že by žalobce vyvinul aktivní úsilí nad rámec zákonných povinností, které je nezbytné pro zproštění se objektivní odpovědnosti. Nejednalo se tedy o natolik výjimečný a opodstatněný případ, který by odůvodňoval využití liberace podle § 17i odst. 1 zákona č. 110/1997 Sb. Žalovaný otázku liberace posoudil správně, a námitka žalobce je tedy nedůvodná.
39. K námitce žalobce, že není možné, aby se výsledky senzorického hodnocení potravin u několika kusů minerálních vod vztahovaly na množství 1219,5 litrů těchto výrobků, soud Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvádí, že podle čl. 14 odst. 6 nařízení 178/2002 platí, že *pokud je nebezpečná potravinová součást dávky, šarže nebo zásilky potravin zařazených do stejné kategorie nebo odpovídajících stejnému popisu, předpokládá se, že všechny potraviny v dané dávce, šarži nebo zásilce rovněž nejsou bezpečné, pokud důkladné šetření neprokáže, že neexistují důkazy o tom, že zbytek dávky, šarže nebo zásilky není bezpečný*. Správní orgány proto nemohly pochybit, pokud přisoudily stejné vlastnosti stejným výrobkům ve stejné šarži potravin, které byly žalobci dodány, jestliže je nelze považovat za bezpečné a jestliže byly skladovány v provozovně žalobce za stejných podmínek a za působení stejných vnějších vlivů. Námitka je nedůvodná.

40. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že zjištěné nedostatky stran toho, že pouze na 3 obalech minerálních vod chyběl údaj o DMT, byly svou škodlivostí naprosto nepodstatné, resp. je nelze za správní delikt považovat. Není pochyb, že neuvedení DMT na obalu minerální vody je porušením povinnosti stanovené v § 11 odst. 2 bodu 3 zákona č. 110/1997 Sb. a správním deliktem dle § 17 odst. 2 písm. q) téhož zákona. Argumentace žalobce spočívající v tom, že tento nedostatek nelze považovat za správní delikt, je tudíž zcela lichá. V této souvislosti je třeba dále uvést, že za tento správní delikt, který i správní orgány považovaly za méně závažný, nebyl žalobce samostatně postihován. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že postupoval analogicky podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích a uložil žalobci za sbíhající se správní delikty úhrnnou pokutu podle sazby za nejzávažnější z deliktů, za který považoval nedostatky jakosti minerálních vod. Teprve při stanovení výše uložené pokuty byl pak správním orgánem I. stupně zohledněn fakt, že žalobce porušil zákon i dalším skutkem. Analogickou aplikaci § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, který zakotvuje absorpční zásadu pro ukládání sankcí v řízení o přestupku, v oblasti trestání správních deliktů dovodil již Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 12. 1995, sp. zn. 6 A 216/93, publikovaném pod č. 182 Soudní judikatury ve věcech správních, na který Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí navázal (např. rozsudky ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004-54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS, ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008-328, publ. pod č. 1767/2009 Sb. NSS, či ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51). Podstatu absorpční zásady shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004-54, tak, že spočívá „v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což při stejných sazbách pokut znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z těchto deliktů (závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno)“. Jde přitom o princip, který je uplatňován ve prospěch delikventa. Správní orgány tedy postupovaly zcela správně, a námitka žalobce je proto nedůvodná.
41. Žalobce též namítal, že pokuta ve výši 100 000 Kč je zjevně nepřiměřená způsobu a povaze spáchání předmětných správních deliktů. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 4 Ads 123/2007-99, vyplývá, že ukládání pokut za správní delikty, tudíž i rozhodování o jejich výši, se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, anebo zda správní orgán volné uvážení nezneužil. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. Správní orgán je tak povinen při ukládání sankce podrobně a přesvědčivě odůvodnit, k jakým skutečnostem přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv měly tyto skutečnosti na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu. Kritéria po určení výše pokuty jsou stanovena výčtem skutečností, ke kterým je správní orgán povinen přihlídnout (§ 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb.). Vzhledem k tomu, že se jedná o výčet taxativní, je správní orgán povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané pokuty těmito hledisky zabývat a k jiným než v zákoně uvedeným hlediskům by při stanovení výše pokuty neměl přihlížet. Hlediska uvedená v tomto ustanovení je třeba zohlednit a posoudit vždy. Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.

42. Správní orgány v projednávané věci přihlédly k závažnosti správního deliktu ve vztahu ke konkrétním okolnostem jeho spáchání, neboť hodnotily jednotlivé okolnosti jako přitěžující nebo polehčující. Celkově hodnotily závažnost protiprávního jednání žalobce spíše jako mírnou, přičemž důvody pro upuštění od uložení pokuty neshledaly. V neprospěch žalobce hodnotily to, že žalobce uváděl na trh balené vody nevhodné k lidské spotřebě ve velkém množství, a to formou nabízení k prodeji a prodejem. Dále v neprospěch žalobce hodnotily, že se žalobce dopustil spáchání 2 správních deliktů a že již v minulosti (rok 2013) byl za správní delikt na úseku bezpečnosti potravin na stejné provozovně potrestán (rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2014, č. j. SZPI/AA591-15/2014). Správní orgány hodnotily i následky, ke kterým správní delikty vedly, neboť jako polehčující okolnost zhodnotily, že nedošlo k poškození zdraví spotřebitelů. V daném případě soud dále uvádí, že žalobci mohla být uložena pokuta až do výše 50 000 000 Kč. Pokuta uložená žalobci ve výši 100 000 Kč tak činí pouze 0,2 % z horní hranice pokuty. Soud nemůže hodnotit jako zjevně nepřiměřenou pokutu, která byla uložena ve výměře 0,2 % zákonného rozpětí, pokud zde nejsou dány nějaké další zcela mimořádné okolnosti. Ty soudem nebyly shledány a nebyly žalobcem ani tvrzeny. Soud musí dokonce konstatovat, že je zde více přitěžujících okolností než polehčujících, a neshledává nic, co by odlišovalo případ žalobce od tohoto typu projednávaných věcí. Parametry dané pro uložení pokuty byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemných souvislostech vzhledem k celkové závažnosti protiprávního jednání žalobce, přičemž pokuta byla podstatným způsobem snížena právě s ohledem na to, že nedošlo ke škodlivému účinku na lidské zdraví. Své závěry správní orgány řádně a podrobně odůvodnily, přičemž soud odkazuje na vyčerpávající argumentaci obsaženou na stranách 16 až 21 rozhodnutí, neboť je nadbytečné, aby všechny tam popsane důvody opakoval. Námitky žalobce stran nepřiměřenosti uložené pokuty jsou nedůvodné, neboť správní orgány při ukládání pokuty nepřekročily meze správního uvážení, přičemž výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem této věci.
43. Dále se soud zabýval návrhem žalobce na moderaci uloženého trestu. V § 78 odst. 2 s. ř. s. je stanoveno, že rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. Z výše citovaného ustanovení s. ř. s. jednoznačně vyplývá, že úkolem správního soudu v případě posuzování návrhu na moderaci trestu není posoudit, zda byla uložena pokuta ve správné výši, ale pouze odstranit v zákonem stanoveném rozsahu případnou excesivnost správními orgány uložené sankce. Otázkou moderace se v rámci své rozhodovací činnosti zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010–97, publikovaném pod č. 2209/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, *„že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Soud v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifickým konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená.“* V rozsudku ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4 As 37/2007–119, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„hlavním kritériem při určování přiměřené výše pokuty není primárně skutková podstata deliktu, nýbrž intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě.“* V rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„smyslem a účelem moderace totiž není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.“*

44. V posuzované věci, jak je výše uvedeno, soud neshledal, že by výše pokuty uložená žalobci byla zjevně nepřiměřená, a není tak splněna zásadní podmínka pro moderaci uložené pokuty ze strany soudu. Dále soud poznamenává, že uložená pokuta není pro žalobce likvidační. Je třeba zdůraznit, že žalobce, a to ani k výzvě žalovaného, nedoložil žádné doklady o jeho aktuálních majetkových poměrech k posouzení, zda by uložená pokuta pro něj mohla být likvidační. Žádné doklady, které by vypovídaly o jeho hospodářské situaci, nepředložil žalobce ani v řízení o žalobě. Soud tedy stejně jako žalovaný vychází z dokladů, které opatřil žalovaný z jiného správního řízení o správním deliktu žalobce (vedené pod sp. zn. SZPI/AA584/2015). Z výkazů zisku a ztráty žalobce ke dni 31. 12. 2013 je zjevné, že žalobce dosáhl za rok 2013 zisku před zdaněním 2 838 000 Kč, za rok 2012 částky 1 238 000 Kč. Z toho dle soudu plyne, že uložená pokuta 100 000 Kč nemohla mít pro žalobce likvidační efekt, dosahoval-li opakovaně zisku převyšujícího 1 000 000 Kč. Skutečnost, že má žalobce závazky, je běžnou součástí podnikatelské činnosti a nic to nevypovídá o jeho špatných majetkových poměrech. Nadto je nutno poznamenat, že žalobce, jak plyne z přílohy k účetní závěrce za rok 2013, nemá žádné závazky po splatnosti, z čehož plyne, že je schopen své závazky řádně a včas plnit. Nerozhodná je i okolnost, že je žalobce významným zaměstnavatelem, neboť ani ta nesvědčí o jeho špatné hospodářské situaci. Soud tedy uzavírá, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro upuštění od uložené pokuty, nebo pro její snížení.
45. S ohledem na výše uvedené soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. v mezích uplatněných žalobních bodů zamítl. Vzhledem ke skutečnosti, že soud dospěl k závěru, že žaloba proti rozhodnutí není důvodná a současně výši trestu neshledal zjevně nepřiměřenou, rozhodl ve věci v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2014, č. j. 8 As 34/2013-38, publikovaného pod č. 3172/2015 Sb. NSS, jediným výrokem „žaloba se zamítá“.
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. října 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.